

ἀπόπεφτον τό, Κάμπ. ἀπόπεφτο Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. Πέφτη.

Ἡ τελευταία Πέμπτῃ τῆς φθινοῦσης σελήνης.

ἀποπέφτω Κίμωλ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπουπέφτου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ποπέφτω Κάμπ. Σύμ. Τῆν. Ἀόρ. ἐπέπεσα Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Μετοχ. ἀποπεσεμένος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπίπτω.

Α) Κυριολ. **Ι)** Πίπτω, καταπίπτω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.): *Ράβδισε ἀκόμα γὰ ν' ἀποπέσουνε ὅλες οἱ καραβοῦκες* (τὰ βελανίδια) Μάν. Ἀπόπισι τοὺ ταβάρ' Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Τὰ λεμόνια δένεσι | κ' οἱ ἀθ-θοὶ ποπέφτασι

Κάμπ. **ΙΙ)** Ἐγείρομαι ἀπὸ τοῦ ὕπνου Σύμ.

Β) Μεταφ. **1)** Χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαντλοῦμαι Κίμωλ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): *Τώρα ἠπόπεσα* Κίμωλ. Μετοχ. ἀποπεσεμένος = ἀδύνατος, ἀσθενής Πόντ. (Τραπ.) Συνών. *ξέπέφτω*. **2)** Μειονεκτῶ ὡς πρὸς τι Τῆν.: *Τὸ χωρὶς μας ἠπόπεσεν πολὺ* (ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν). Συνών. *πέφτω*. **3)** Περιτίπτω, περιέρχομαι Λεξ. Δημητρ.: *Ἀπόπεσε τὸ κορίτσι σὲ ἀχαίρεντο ἄντρα*. Συνών. *πέφτω*.

ἀποπηγαίνω Πελοπν. (Μάν.) ἀποπηαίνω Ἄνδρ. Θήρ. ἀποπηαίνω Κρήτ. ποπηγαίνω Ἀστυπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πηγαίνω.

1) Μεταφέρω ποσόν τι ἐξ ὁλοκλήρου, τελειώνω τὴν μεταφορὰν Ἄνδρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.): *Τ' ἀποπῆε τὰ κλαδιά 'ς τὸ φοῦρνο* Ἄνδρ. *Τὸν ἀποπῆγε τὸ μούστο 'ς τὴν ἀποθήκη* Μάν.

2) Παύω νὰ πηγαίνω, νὰ μεταβαίνω πρὸς Θήρ. Κρήτ.: *Ἀπόντας ἠπέθαν' ἄδρας μου ἠποπῆα πλὰ 'ς τὴν ἐκκλησιὰ* Θήρ. *Ἀποπῆγε 'ς τὸ σκολεῖο, τὰ κρέμασε 'ς τὴν ἀχλάδα* (τὰ κρέμασε ἔνν. τὰ γράμματα) Κρήτ. **3)** Ἀποβαίνω, καταλήγω Ἀστυπ.: *Κ' ἡ κόρη καταπικραμμένη δὲ λέει τίποτις 'ς τὸν πατέρα της γὰ νὰ δῇ πῶς θὰ ποπάγη τὸ πρᾶμα*.

4) Καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι Θήρ.: *Μὲ τὰ γιαιτρικὰ ὁ καμένος ἠποπῆε πλὰ. Ἡποπῆε πρὸς ἡ ψυχὴ του*.

ἀποπηδῶ ἀμάρτ. ποπ-πηδῶ Σύμ. ποπ-πηῶ Κύπρ. Τὸ μεταγν. ἀποπηδῶ.

1) Ἐπὶ τῶν ζώων, παύω νὰ ὀχεύω Σύμ. **2)** Πηδῶ, ὑπερβάλλω διὰ πηδήματος Κύπρ.: *Ὁ μαῦρος - ὁ ἄπ-παρος ποπ-πηῆ το*. **3)** Κάμνω τι νὰ τιναχθῇ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατινάσσω Κύπρ.: *Πῆγαινε ποπ-πῆα τοῖς πατάτες* (ἐπὶ τῶν τηγανιζομένων γεωμήλων, δηλ. νὰ ἀνατραποῦν διὰ τινάγματος) Κύπρ.

ἀποπιάνω Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Ἄνδρ. Ἰταλ.) Ἀρκαδ. Βυτίν. Λακων. Μεσσ. Οἶν. Πυλ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.) ποπιάνω Θήρ. Στερελλ. (Ἄμφ.) ἀπουπιάνου Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποπιγάνω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπουπιάνουμι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πιάνω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποπιάζω.

Α) Ἐνεργ. **1)** Πιάνω, συλλαμβάνω τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ Πελοπν. (Μεσσ.) **β)** Ἐπὶ νόσου, καταλαμβάνω, προσβάλλω Θήρ. κ.ά.: *Μ' ἔπιασε κ' ἠπόπιασε*. **2)** Συνδέω διὰ ραφῆς, συρράπτω, οἶον ἔνδυμα ἐσχισμένον Πόντ. (Κερασ.) Στερελλ. (Ἄμφ.): *Ἀπόπιασε λίγο τὸ φόρεμα* Ἄμφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπιάνω **6**, ἀναρράφτω. Πβ. ἀναφορμῶνω. **3)** Ἐπὶ ζώων, προσδένω προσωρινῶς Πελοπν. (Ἄνδρ. Ἰταλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀποπιάνω τὴ φοράδα - τὸ γαιδούρι* Ἄνδρ. Ἰταλ. Πυλ. *Ἀπόπιασι νὰ ψ'χοῦλλα τ' ἄλλου* γου ἀπουκεῖ γὰ ἀπ' τοῦ παλούκ' Αἰτωλ. **4)** Βοηθῶ τινὰ

εἰς τὸ ἔργον του, συνεπιλαμβάνομαι Θεσσ. (Ζαγόρ.): *Δὲ μ' ἀπουπιάν'ς κουμμάτ'· εἴμι μοναχὴ μ' κὶ δὲν προφτάνου*.

5) Ἐρωτῶ τινὰ ἐπιμόνως καὶ οἶονεὶ ἐξαναγκαστικῶς εἰς ἀπολογία Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) **6)** Προπαρασκευάζω τὴν ζύμην διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ἄρτων Ἡπ. (Χουλιαρ.): *Φρ. Ἀπόπιακαν τὰ προζύμια* (ἐπὶ ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων γάμου ἢ φιλονικίας). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμίγω **1 β**.

Β) Μέσ. **1)** Ἐπιλαμβάνομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι Πελοπν. (Βυτίν. Λακων.): Παροιμ. *Δὲν ἀποπιάνεται ἀπὸ μισακὸ μετὰξι* (ἐπὶ ὀκνηρᾶς γυναικὸς ἀποφευγούσης καὶ τὴν ἐταιρικὴν ἐκτροφὴν μεταξοσκωλήκων) Βυτίν. **2)** Κρατοῦμαι ἀπὸ τινος ὡς στηρίγματος Πελοπν. (Λακων.): *Ὅμοιος ἀποπιάνεται ἀπὸ τέτοια πράματα δὲ βάει καλά. Μὴν ἀποπιάνεσαι ἀπὸ αὐτό*. || Παροιμ. *Φρ. Ἀπὸ ἄχιουρα ἀποπιάνεται* (ἐπὶ τοῦ λίαν φιλαργύρου). **β)** Δίδω πίστιν εἰς τινὰ Πελοπν. (Λακων.): *Αὐτὸ τὸ παιδί ἀποπιάνεσαι*; **γ)** Ἀναλαμβάνω ἐκ καταπτώσεως ὑλικῆς ἢ ἡθικῆς Στερελλ. (Ἄμφ.): *Ἀποπιάστηκε τὴν κομμάτι μὲ αὐτὴν τὴ δουλειὰ ὅπου ἔκαμε*. Μετοχ. *Ἀποπιασμένος* = ὁ εὐπορῶν οἰκονομικῶς Πελοπν. (Οἶν.) **3)** Ἀναμειγνύομαι Πελοπν. (Λακων.): *Νὰ τοὺς πῆς 'τ' ἐμεῖς δὲν ἀποπιανόμαστε* ('τ' = ὅτι). **4)** Μετέχω ἔργου, ἐργάζομαι Θεσσ. (Ζαγόρ.): *Δὲν ἀπουπιάνει καθόλ' τάχα ἀπὸ ἀκαταδίξια*.

5) Ἐρίζω πρὸς τινὰ, φιλονικῶ Μακεδ. (Χαλκιδ.): *Ἀπουπιάνουμι τ' μὲ κὶ τ'ν ἄλλ'*. **6)** Γίνομαι φορτικός, ἐνοχλῶ τινὰ Μακεδ. (Χαλκιδ.): *Ἀπουπιάνει δις τ'ν ὥρα*.

7) Ἐπιτιμῶ τινὰ Μακεδ. (Καστορ.)

ἀπόπιασι ἡ, Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπιάνω.

Εἰσόδημα: *Ὁ δεῖνα δὲν ἔχει κάμμιὰ ἀπόπιασι, γιὰ χτήματα δὲν ἔχει*.

ἀπόπιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπιάνω.

Πρόσδεσις πρόχειρος ἀπὸ τινος σημείου.

ἀποπίδι τό, Κρήτ. (Βιάνν. Κασιδ. Ρέθυμν. κ.ά.) Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Τὸ μετὰ πόσιν ὑπολειπόμενον ἐν δοχείῳ ποτόν, οἶον ὕδωρ, οἶνος, γάλα κττ. ἔνθ' ἄν.: *Μὴν ἀφίνης ἀποπίδι 'ς τὸ ποτήρι* Κασιδ. *Χῦσε τ' ἀποπίδι νὰ βάλῃς ἄλλο νερὸ αὐτόθ*. *Ἡπῆε τ' ἀποπίδι τοῦ γαιδάρου* Κύθηρ. *Μ' ἐποτίσανε ἀποπίδια αὐτόθ*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀπόπειν τό, ἀμάρτ. πόπειν Κύπρ. πόπκειν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω.

Ἀποπίδι, ὁ ἰδ.: *Μὲν πίν-νῃς τὸ πόπκειν τοὺς ἀρρώστους καὶ κολλ-λᾶς* (τοὺς ἀρρώστους = τῶν ἀρρώστων).

ἀπόπιθα τά, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. πίθος.

Τὸ ὀπισθεν τῶν πύθων, παρὰ τὸν τοῖχον μέρος: *Ἡ πεδάμορφη... ἐδιτάξε καὶ τ' ἀνοίξανε μὲ ἀρῦπα κ' ἐδῆκε μέσα καὶ τὸν ἔχωσε 'ς τ' ἀπόπιθα* (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀποπίθαρα.

ἀποπίθαρα τά, Κρήτ. (Κασιδ. Ρέθυμν. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. πίθαρα.

Ἀπόπιθα, ὁ ἰδ.: *Ἐπῆε καὶ τό 'χωσε 'ς τ' ἀποπίθαρα καὶ δὲ δὸ θωρῶ* Κασιδ. *Τὸ πέταξε 'ς τ' ἀποπίθαρα καὶ δὲ δὸ βρῖσκω* Ρέθυμν.

